

15-12-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল – নিজৰ ৰয়েল (মাৰ্জিত) চলনেৰে সেৱা কৰিব লাগে, শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা বুদ্ধিক ৰিফাইন (পৰিশোধিত) কৰিব লাগে, মাতাসকলৰ প্ৰতি সন্মান ৰাখিব লাগে”

***প্ৰশ্ন :- কোনটো কৰ্তব্য কেৱল এজন পিতাৰ, কোনো মনুষ্যৰ নহয়?**

***উত্তৰ :-** গোটেই বিশ্বত শান্তি স্থাপনা কৰা, এয়া পিতাৰ কৰ্তব্য। মনুষ্যই যিমানেই কনফাৰেঞ্চ (সভা) আদি অনুষ্ঠিত কৰি নাথাকক কিয় শান্তি স্থাপনা কৰিব নোৱাৰে। শান্তিৰ সাগৰ পিতাই যেতিয়া সন্তানসকলক প্ৰতিভা প্ৰতিজ্ঞা কৰায় তেতিয়া শান্তি স্থাপনা হয়। পৱিত্ৰ দুনিয়াতহে শান্তি আছে। তোমালোক সন্তানসকলে এই কথা সকলোকে বহুত যুক্তিৰে আৰু আড়ম্বৰেৰে (জাক-জমকতাৰে) বুজোৱা তেতিয়া পিতাৰ নাম প্ৰখ্যাত হ'ব।

***গীত :- মই এটি সৰু শিশু (মে এক ননহা চা বচ্ছা ছ....)**

ওঁম্ শান্তি। এই গীতটি ভক্তি মাৰ্গত গোৱা হয় কাৰণ এফালে ভক্তিৰ প্ৰভাৱ আৰু আনফালে এতিয়া জ্ঞানৰ প্ৰভাৱ। ভক্তি আৰু জ্ঞানৰ মাজত ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য। কিহৰ পাৰ্থক্য আছে? এয়াতো বহুত সহজ। ভক্তি হৈছে ৰাতি আৰু জ্ঞান হৈছে দিন। ভক্তিত হৈছে দুখ, যেতিয়া ভক্তসকল দুখী হয় তেতিয়া ভগৱানক মিনতি কৰে। তেতিয়া দুখীসকলৰ দুখ দূৰ কৰিবলৈ ভগৱান আহিবলগীয়া হয়। আকৌ পিতাক সোধা হয় - ড্ৰামাত কিবা ভুল আছে নেকি? পিতাই কয় - আছে, ডাঙৰ ভুল আছে যে তোমালোকে মোক পাহৰি যোৱা। কোনে পাহৰাই দিয়ে? মায়া ৰাৱণে। পিতাই বহি বুজায় - সন্তানসকল, এই খেল পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত। স্বৰ্গ আৰু নৰকতো ভাৰততে হয়। ভাৰততে কোনোবা মৰিলে কয় - বৈকুণ্ঠবাসী হ'ল। এয়াতো নাজানে যে স্বৰ্গ অথবা বৈকুণ্ঠ কেতিয়া হয়? যেতিয়া স্বৰ্গ হয় তেতিয়া মনুষ্যই পুনৰ্জন্ম নিশ্চয় স্বৰ্গতে ল'ব। এতিয়াতো হয়েই নৰক গতিকে পুনৰ্জন্মও নিশ্চয় নৰকতে ল'ব, যেতিয়ালৈ স্বৰ্গৰ স্থাপনা নহয়। মনুষ্যই এই কথাবোৰ নাজানে। এটা হৈছে ঈশ্বৰীয় বা ৰাম সম্প্ৰদায় আৰু দ্বিতীয়তো হৈছে ৰাৱণ সম্প্ৰদায়। সত্যযুগ-ত্ৰেতাৰ ৰাম সম্প্ৰদায় থাকে, তেওঁলোকৰ কোনো দুখ নাথাকে। অশোক বাটিকাত থাকে। আকৌ আধাকল্পৰ পিছত ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হয়। এতিয়া পিতা পুনৰ আহি আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে। সেয়া হৈছে সকলোতকৈ সৰ্বোত্তম ধৰ্ম। ধৰ্মতো সকলোৱে হয়। ধৰ্মৰ কনফাৰেঞ্চ হয়। ভাৰতলৈ অনেক ধৰ্মৰ লোক আহে, কনফাৰেঞ্চ কৰে। এতিয়া যিয়ে ভাৰতবাসীৰ ধৰ্মক নামানেই তেওঁলোকে কি কনফাৰেঞ্চ কৰিব? বাস্তৱত ভাৰতৰ প্ৰাচীন ধৰ্মতো হৈছেই আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম। হিন্দু ধৰ্মতো নাই। সকলোতকৈ উচ্চ হৈছে দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম। এতিয়া বিধান অনুসৰি সকলোতকৈ উচ্চতকৈ উচ্চ ধৰ্মৰ সকল গাদীত বহা উচিত। সকলোতকৈ আগত কাক বহুওৱা হ'ব? ইয়াৰ ওপৰতো তেওঁলোকৰ কেতিয়াবা কাজিয়া লাগি যায়। যেনেকৈ এবাৰ কুম্ভ মেলাত কাজিয়াৰ সৃষ্টি হৈ গৈছিল। এটা দলে ক'লে প্ৰথমে আমি যাম, আনটো দলে ক'লে প্ৰথমতে আমি যাম। কাজিয়া লাগি গৈছিল। গতিকে এই কনফাৰেঞ্চত সন্তানসকলে এইটো বুজাব লাগে যে উচ্চতকৈ উচ্চ ধৰ্ম কোনটো? তেওঁলোকেতো নাজানে। পিতাই কয় - আদি সনাতন হৈছেই দেৱী-দেৱতাৰ ধৰ্ম যিটো এতিয়া প্ৰায় লুপ্ত হৈ গ'ল আৰু নিজকে হিন্দু বুলি ক'বলৈ ধৰিলে। এতিয়া চীনত থকাৰকলে নিজৰ ধৰ্ম চিনি বুলিতো নক'ব, তেওঁলোকেতো যাক নামীত্ৰামী যেন দেখে তেওঁকে মুখ্য বুলি বহুৱাই দিয়ে। নিয়মানুসৰি কনফাৰেঞ্চত বহুত আহিব নোৱাৰে। কেৱল ধৰ্মৰ প্ৰধানসকলহে নিমন্ত্ৰণ জনোৱা হয়। বহুত হ'লে

আকৌ বহুত আলাপ হৈ যায়। এতিয়া তেওঁলোকক ৰায় দিওঁতাতো কোনো নাই। তোমালোক হৈছা উচ্চতকৈ উচ্চ দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ। এতিয়া ধৰ্মৰ স্থাপনা কৰি আছা। তোমালোকেহে ক'ব পাৰা যে ভাৰতৰ যি মুখ্য ধৰ্ম, যিটো সকলো ধৰ্মৰে মাঁ-পিতা হয়, তাৰ প্ৰধানজনক এই কনফাৰেঞ্চত মুখিয়াল বনাব লাগে। তেওঁক গাদীত বহুৱাব লাগে। বাকীতো সকলো তেওঁতকৈ তলৰ পৰ্য্যায়ৰ। গতিকে যিসকল মুখ্য সন্তান আছে তেওঁলোকৰ বুদ্ধি চলিব লাগে।

ভগৱানে অৰ্জুনক বহুৱাই বুজায়। সঞ্জয় হৈছে এওঁ। অৰ্জুনতো হৈছে ৰথী। সেই ৰথৰ ৰথী হৈছে পিতা, তেওঁলোকে ভাবে ৰূপ সলনি কৰি কৃষ্ণৰ শৰীৰত আহি জ্ঞান দিলে। কিন্তু এনেকুৱাতো নহয়। এতিয়া প্ৰজাপিতাও আছে, ত্ৰিমূৰ্তিৰ ওপৰত বহুত ভালকৈ বুজাব পাৰি। ত্ৰিমূৰ্তিৰ ওপৰত শিৱবাবাৰ চিত্ৰ নিশ্চয় থকা উচিত। সেয়া হৈছে সূক্ষ্মবতনৰ ৰচনা। সন্তানসকলে বুজি পায় যে বিষ্ণু হৈছে পালন কৰোঁতা। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা হৈছে স্থাপনা কৰোঁতা। গতিকে তেওঁৰো চিত্ৰ লাগে। এয়া অতিকৈ বুজিবলগীয়া কথা। বুদ্ধিত থাকে প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা নিশ্চয় আছে। বিষ্ণুওতো লাগিব। যাৰ দ্বাৰা স্থাপনা কৰে তেওঁৰ দ্বাৰাই পালনো কৰিব। স্থাপনা কৰায় ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা। ব্ৰহ্মাৰ সৈতে সৰস্বতী আদি বহুত সন্তান আছে। বাস্তৱত এৰোঁ পতিতৰ পৰা পাৱন হৈ আছে। গতিকে কনফাৰেঞ্চৰ মুখ্য জগদম্বা যি আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰধান তেওঁ হ'ব লাগে কাৰণ মাতাসকলৰ বহুত মান আছে। জগত অম্বাৰ মেলাত বহুত ভিৰ হয়। তেওঁ হৈছে জগত পিতাৰ জীয়ৰী। এতিয়া আদি সনাতন দেৱী-দেৱতাৰ ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে। গীতা এপিচ'ড (আখ্যান) ৰিপিট (পুনৰাবৃত্তি) হৈ আছে। সন্মুখত এয়া সেয়াই মহাভাৰতৰ যুদ্ধ। পিতায়ো কয় – মই ভ্ৰষ্টাচাৰী দুনিয়াক শ্ৰেষ্ঠাচাৰী কৰি তুলিবলৈ কল্প-কল্পৰ, কল্পৰ সংগম যুগত আহো। জগত অম্বাক গড়েছ অফ নলেজ (জ্ঞানৰ দেৱী) বুলি গোৱা হৈছে। তেওঁৰ সৈতে জ্ঞান গংগাসকলো আছে। তেওঁলোকক সুধিব পাৰা যে তেওঁ এই জ্ঞান ক'ৰ পৰা পালে! নলেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ) গড ফাডাৰতো এজনেই, তেওঁ নলেজ কেনেকৈ দিব? নিশ্চয় তেওঁ শৰীৰ ল'বলগীয়া হয়। গতিকে ব্ৰহ্মা মুখ কমলৰ দ্বাৰা শুনায়। এই মাতাসকলে বহি বুজাব। কনফাৰেঞ্চত তেওঁলোকে এইটো জনা উচিত যে শ্ৰেষ্ঠ ধৰ্ম কোনটো? এইটোতো কোনেও বুজি নাপায় যে আমি আদি সনাতন দেৱী-দেৱতাৰ ধৰ্মৰ হওঁ। পিতাই কয় – এই ধৰ্ম যেতিয়া প্ৰায় লোপ হৈ যায় তেতিয়া মই আহি পুনৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰো। এতিয়া দেৱতা ধৰ্ম নাই। বাকী 3 টা ধৰ্মৰ বৃদ্ধি হৈ গৈ আছে। তেস্তে নিশ্চয় দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম পুনৰায় প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলগীয়া হয়। পিছলৈ এই সকলোবোৰ ধৰ্ম নাথাকিবগৈ। পিতা আহেই আদি সনাতন দেৱী-দেৱতাৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ। তোমালোক সন্তানসকলে ক'ব পাৰা যে শান্তি কেনেকৈ প্ৰতিষ্ঠা হ'ব পাৰে? শান্তিৰ সাগৰতো হৈছেই পৰমপিতা পৰমাত্মা। গতিকে শান্তি নিশ্চয় তেৱেঁই প্ৰতিষ্ঠা কৰিব। জ্ঞানৰ সাগৰ, সুখৰ সাগৰ তেৱেঁই হয়। গায়নো কৰে – পতিত-পাৱন আহা, আহি ভাৰতক পাৱন ৰামৰাজ্য কৰি তোলা। শান্তিপূৰ্ণতো তেৱেঁই কৰি তুলিব। এয়া পিতাৰে কৰ্তব্য। তোমালোকে তেওঁৰ মতত চলিলে শ্ৰেষ্ঠ পদ প্ৰাপ্ত কৰা। পিতাই কয় - যি মোৰ হ'ব, ৰাজযোগ শিকিব আৰু পৱিত্ৰতাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰিব যে বাবা আমি পৱিত্ৰ হৈ 21 জন্মৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'ম তেওঁলোকেই মালিক হ'বগৈ, পতিতৰ পৰা পাৱন হ'বগৈ। পাৱন হৈছে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ যি সকলোতকৈ উচ্চ। এতিয়া আকৌ পাৱন দুনিয়াৰ স্থাপনা হৈ আছে। তোমালোকে শান্তিৰ কাৰণে কনফাৰেঞ্চ কৰি আছা, কিন্তু মনুষ্যই জানো শান্তি আনিব। এয়াটো শান্তিৰ সাগৰ পিতাৰ কাম। কনফাৰেঞ্চত ডাঙৰ মানুহ আহে, বহুত সদস্য হয় গতিকে তেওঁলোকে ৰায়ো দিবলগীয়া হয়। পিতাই সন্তানক প্ৰত্যক্ষ কৰায়। শিৱবাবাৰ নাতি ব্ৰহ্মাৰ সন্তান হৈছে গড়েছ অফ নলেজ। তেওঁক ভগৱানে নলেজ দিছে। মনুষ্যইতো শাস্ত্ৰৰ নলেজ পঢ়ে। এনেকুৱা আড়ম্বৰেৰে বুজালে তেতিয়া বহুত মজা লাগিব। যুক্তি নিশ্চয় ৰচিবলগীয়া হয়। এফালে তেওঁলোকৰ কনফাৰেঞ্চ হওঁক আৰু আনফালে আকৌ তোমালোকৰো আড়ম্বৰেৰে কনফাৰেঞ্চ হওঁক। চিত্ৰও স্পষ্ট, যাৰ দ্বাৰা তৎক্ষণাত বুজি পাই যাব। সকলোৰে অকুপেশ্বন (কৰ্তব্য, বৃত্তি) বেলেগ বেলেগ। এনেকুৱা নহয় যে সকলো একে হ'ব। নহয়। সকলো ধৰ্মৰ পাট

বেলেগ বেলেগ। শান্তিৰ কাৰণে মিলি জুলি কাৰ্য কৰে, কয় যে ৰিলিজিয়ন ইজ মাইট (ধৰ্মই শক্তি)। কিন্তু সকলোতকৈ শক্তিশালী কোন? তেৱেঁই আহি প্ৰথম নম্বৰৰ দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে। এয়া তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা। দিনে প্ৰতিদিনে তোমালোক সন্তানসকলে পইণ্টচ পাই থাকা। বুজোৱাৰ শক্তিও আছে। যোগীৰ শক্তি ভাল হ'ব। বাবাই কয় - জ্ঞানী আত্মাহে মোৰ প্ৰিয়। এনেকুৱা নহয় যে যোগী প্ৰিয় নহয়। যি জ্ঞানী হ'ব তেওঁ যোগীও নিশ্চয় হ'ব। যোগ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সৈতে লগায়। যোগ অবিহনে ধাৰণা নহয়। যাৰ যোগ নাই তেওঁৰ ধাৰণাও নহয় কাৰণ দেহ-অভিমান বহুত আছে। পিতাইতো বুজায় - আসুৰী বুদ্ধিক দৈৱী বুদ্ধিৰ কৰি তুলিব লাগে। পাথৰ বুদ্ধিক পাৰস বুদ্ধি কৰি তোলাঁতজন হৈছে পিতা ঈশ্বৰ। ৰাৱণ আহি পাথৰ বুদ্ধিৰ কৰি তোলে। তেওঁলোকৰ নামেই হ'ল আসুৰী সম্প্ৰদায়। দেৱতাসকলৰ আগত কয় - মোৰ কোনো গুণ নাই, মই কামী, কপটী। তোমালোক মাতাসকলে ভাল ৰীতিৰে বুজাব পাৰা। মুৰুলী শুনাবলৈ অতি উৎসাহী হ'ব লাগে। ডাঙৰ ডাঙৰ সভাত এনেকুৱা কথাবিলাক শুনাব লাগে। মম্মা হ'ল গড়েছ অফ নলেজ। ব্ৰহ্মাক কেতিয়াও গড অফ নলেজ বুলি কোৱা নহয়। সৰস্বতীৰ নাম গায়ন কৰা হৈছে। যাৰ যি নাম সেয়াই ৰাখে। মাতাসকলৰ নাম প্ৰখ্যাত কৰিব লাগে। কিছুমান গোপৰ বহুত দেহ-অভিমান থাকে। এনেকৈ ভাবে যে আমি ব্ৰহ্মাকুমাৰ গড অফ নলেজ নহয় নেকি! হেৰ', স্বয়ং ব্ৰহ্মাই নিজক গড অফ নলেজ বুলি নকয়। মাতাসকলৰ বহুত ৰিগাৰ্ড ৰাখিব লাগে। এই মাতাসকলেই জীৱন সলনি কৰি দিব পাৰে। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তোলাঁতা হয়। মাতাসকলো আছে, কন্যাসকলো আছে। অধৰ কুমাৰীৰ ৰহস্যতো কোনেও বুজি নাপায়। যদিও বিয়া হৈছে তথাপিও ব্ৰহ্মাকুমাৰী হয়। এয়া অতিকৈ আশ্চৰ্যজনক কথা। যিয়ে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ব তেওঁলোকে বুজি পায়। বাকী যাৰ ভাগ্যত নাই তেওঁলোকে কি বুজিব, ক্ৰমানুসাৰে পদবী নিশ্চয় আছে। তাতো কোনোবা দাস-দাসী হ'ব, কোনোবা প্ৰজা হ'ব। প্ৰজাও লাগে। মনুষ্য সৃষ্টিৰ বৃদ্ধি হৈ থাকিব তেন্তে প্ৰজাও বৃদ্ধি হৈ থাকিব। গতিকে এনেকুৱা যিবোৰ কনফাৰেঞ্চ অনুষ্ঠিত কৰা হয় তাৰ বাবে যিয়ে নিজকে মুখ্য বুলি ভাবে তেওঁলোক সাজু হৈ থাকিব লাগে। যাৰ জ্ঞান নাই তেওঁলোক কনিষ্ঠ। ইমান বুদ্ধি নাই। দেখাত যদিও ডাঙৰ কিন্তু বুদ্ধি নাই, তেওঁলোক কনিষ্ঠ। কিছুমানৰ বুদ্ধি বহুত ভাল। সকলো বুদ্ধিৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। কনিষ্ঠসকলো আগত গুছি যায়। কিছুমানৰ বুজনিত বহুত মধুৰতা থাকে। কথা-বতৰা বহুত মধুৰতাৰে কৰে। বুজা যাব যে এওঁ বহুত ৰিফাইন সন্তান। চলনৰ পৰাও প্ৰত্যক্ষ হয়। সন্তানসকলৰ চলন বহুত ৰয়েল (মাৰ্জিত) হ'ব লাগে। কোনো অনৰয়েল (অমাৰ্জিত) কাম কৰিব নালাগে। নাম বদনাম কৰাসকলে উচ্চ পদ পাব নোৱাৰে। শিৱবাবাৰ নাম বদনাম কৰে যেতিয়া পিতাৰো বুজোৱাৰ অধিকাৰ আছে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ৰাত্ৰিৰ ক্লাচ -

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে আমি জীৱ আত্মাসকল পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সন্মুখত বহি আছো। ইয়াকে মংগল মিলন বুলি কোৱা হয়। এনেকৈ গায়ন কৰা হয় - "মংগলম্ ভগৱান্ বিষ্ণু"। এতিয়া মিলনৰ মংগল নহয় জানো। ভগৱানে বিষ্ণু কূলৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে, সেইবাবে তেওঁক "মংগলম্ ভগৱান্ বিষ্ণু" বুলি কোৱা হয়। যেতিয়া পিতা জীৱ আত্মাসকলৰ সৈতে মিলিত হয়, সেই মিলন বহুত সুন্দৰ হয়। তোমালোকেও বুজা যে এতিয়া আমি ঈশ্বৰীয় সন্তান হৈছো, ঈশ্বৰৰ পৰা নিজৰ অধিকাৰ ল'বলৈ। সন্তানসকলে জানে ঈশ্বৰৰ অধিকাৰৰ পিছত দৈৱী অধিকাৰ পোৱা যায় অৰ্থাৎ স্বৰ্গত পুনৰ্জন্ম পোৱা যায়। গতিকে তোমালোক সন্তানসকলৰ আনন্দৰ সীমা থাকিব

নালাগে। তোমালোকৰ নিচিনা ভাগ্যৱান বা সৌভাগ্যশালী অন্য কোনো নাই। দুনিয়াত ব্ৰাহ্মণ কুলৰ বাহিৰে অন্য কোনো সৌভাগ্যশালী হ'ব নোৱাৰে। বিষ্ণু কুল দ্বিতীয় নম্বৰত হৈ গ'ল। সেয়া দৈৱী কোলা হৈ যায়। এতিয়া হৈছে ঈশ্বৰীয় কোলা। এয়াতো উচ্চ নহয় জানো। দিলবাড়া মন্দিৰ ঈশ্বৰীয় কোলাৰ মন্দিৰ। যেনেকৈ অম্বাৰো মন্দিৰ আছে, তাৰ দ্বাৰা সংগম যুগৰ ইমান সাক্ষাৎকাৰ নহয়, এই দিলবাড়া মন্দিৰে সংগম যুগৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰায়। সন্তানসকলৰ যিমান বোধ আছে, সিমান আৰু কোনো মনুষ্য মাত্ৰৰ থাকিব নোৱাৰে। যিমান তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ বোধ শক্তি আছে সিমান কোনো দেৱতাৰো নাই। তোমালোক হৈছে সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ। তেওঁলোকে সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণৰ মহিমা কৰে। এনেকৈ কোৱা হয় - ব্ৰাহ্মণেই দেৱতা হয়। এনেকুৱা ব্ৰাহ্মণক নমন। ব্ৰাহ্মণেই নৰকক স্বৰ্গ কৰি তোলাৰ সেৱা কৰে, এনেকুৱা সন্তানসকলক (ব্ৰাহ্মণসকলক) নমন কৰে। অচ্ছা! গুডনাইট।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) পিতাৰ প্ৰিয় হ'বলৈ হ'লে জ্ঞানী আৰু যোগী হ'ব লাগে। দেহ-অভিমানত আহিব নালাগে।
- (2) মুৰুলী শুনোৱাৰ বাবে উৎসাহ থাকিব লাগে। নিজৰ চলনৰ দ্বাৰা পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰাব লাগে। অতি মধুৰতাৰে বাৰ্তালাপ কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** মন আৰু বাণীৰ শক্তিক যথার্থ আৰু সমৰ্থ ৰূপত কাৰ্যত লগাওঁতা তীব্ৰ পুৰুষাৰ্থী হোৱা

তীব্ৰ পুৰুষাৰ্থী অৰ্থাৎ ফাষ্ট ডিভিজনত আহোঁতা সন্তানসকলে সংকল্প শক্তি আৰু বাণীৰ শক্তিক যথার্থ আৰু সমৰ্থ ৰীতিৰে কাৰ্যত লগায়। তেওঁলোক এই ক্ষেত্ৰত টিলা নহয়। তেওঁলোকে এইটো শ্লোগান সদায় স্মৃতিত ৰাখে যে "কমকৈ কোৱা, ধীৰে ধীৰে কোৱা আৰু মধুৰতাৰে কোৱা"। তেওঁলোকৰ প্ৰতিটো বাণী যোগযুক্ত, যুক্তিযুক্ত হয়। তেওঁলোকে আৱশ্যকীয় কথাহে কয়, ব্যৰ্থ কথা, বিস্তাৰৰ কথা কৈ নিজৰ শক্তি সমাপ্ত নকৰে। তেওঁলোক সদায় একান্তপ্ৰিয় হৈ থাকে।

***শ্লোগান:-** সম্পূৰ্ণ নিৰ্মোহী তেওঁ হয় যিয়ে "মোৰ ভাৱ"ৰ অধিকাৰৰো ত্যাগ কৰি দিয়ে।

ওঁম্ শান্তি!!
